

מגזין בנושא פילוסופיה – תרבות – התנדבות

אקרופוליס

בהוצאת אקרופוליס החדשה, בית ספר לפילוסופיה כדרך חיים

• גיליון 63 • דצמבר-פברואר 2016 •

www.newacropolis.org.il

.....
רונן חלבי
.....

קוראים יקרים,

המהלך של הפילוסופיה כדרך חיים הוא מהלך מתמשך שמבקש לעבוד עם מחזורי הזמן אבל לא להיות תלוי בהם. הגיליון שאתם אווזים כעת בידכם הוא חלק מהמהלך הפילוסופי המתמשך שלנו, חלק מהניסיון להיות אנשים טובים יותר בעולם בעזרת הפילוסופיה וחלק מהרצון לפזר רבים אפשרות זאת. אבל אפשר גם לראות בו גיליון חורף של שנת 2015. מה מוסיפה נקודת מבט זאת על המהלך הרגיל, המתמיד? אולי את הערך של החורף. את התרומה האפשרית שלו לכאן ועכשיו, הפרטי והמשותף שלנו.

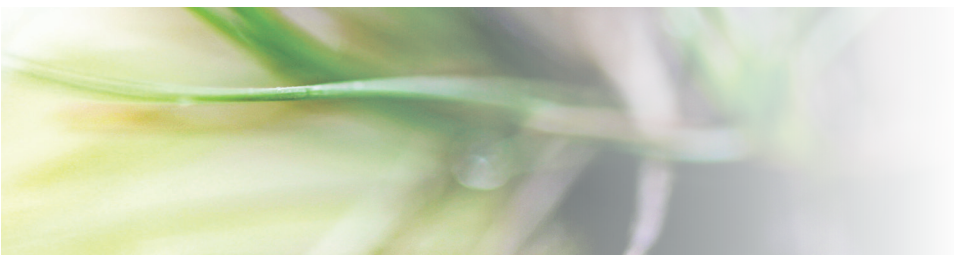
על החורף אפשר לומר הרבה דברים. בוודאי על הקשר הסימבולי שלו לצד של המוות בחיים ואת זה אולי תחושו בעבודה שלכם עם המאמרים המוגשים כאן, אולי בנוסף גם על הקשר שלו לתקופות של שחיקה שהוגדרו על ידי הפילוסופיה בדרך הקלאסית כתקופות של ימי ביניים.

עכשיו אני רוצה להדגיש אפשרות נוספת שיש במבט החורפי הסימבולי. בשונה מהאביב והקיץ שהם תקופות של אור גדול ויש בהם חיזוק של המבט השמשי, זה שמסייע לנו בחסות האור להבחין בין הדברים באופן ברור. בגבול שבין דבר אחר למשנהו, אולי בין נכון ללא נכון או לפחות מה שמקובל לתפוס ככאלה, החורף מביא עמו חשכה.

יש בחשכה אתגרים אבל גם הזדמנויות. ההזדמנות לעבוד מעט עם האב-טיפוס הירחי. כלומר עם העמדה הלא מוארת. עמה הדברים פחות מובחנים האחד מן השני, עמה יש יותר ערבוב והבחנה השמשית חסרה. זאת הזדמנות עבורנו לתת פחות משקל לנראה, למובן ולמוכר. למה שאנו יודעים, למה נכון ומה לא ומה צודק ומה לא, ואלוהים של מי אומר את דבריו אחרון.

יש כאן אפשרות להעז להפוך את האדמה. לאזור את הידוק הצדק המוכר ולשאול שאלות משחררות. למה? האם אפשר אחרת? אולי גם מעט יותר להשתהות באזור של אני לא יודע. של ראה כמה קרובים הדברים. יותר מאשר היה נדמה תחת אור השמש הפוצע.

כרגיל, אתם תחליטו.
הדברים בידכם.
חורף טוב.

אקרופוליס

חורף 2015

תוכן

פילוסופיה

4 "שרוף את ביתך ואז בוא עמי"

רון חלבי

8 leave and live

חניתה מיטרני

10 יש פיל גדול בחדר

סער עציוני

תרבות

12 שווה בדיקה

צחי גליק

13 צלילה חופשית בגיל 40

רותי חלבי

20 ברית. דיאלוג עם הבלתי נראה

הזמנה לתערוכה

24 "במקום בו אין אנשים - השתדל להיות איש"

רועי כהן

התנדבות

25 למה לחפור?

ענת סלע

28 be the change!

יותם ירושלמי

עורכת העיתון: רעות פרידמן עיצוב גרפי: נסטיה סורוקה

עריכה לשונית והגהות: אילן גולדשטיין, יפעת קלוגר

עיתון אקרופוליס החדשה, עמותה ללא מטרת רווח מספר 58-012-144-0

רישיון עמותה מספר 5222 מנהל העמותה: אלון ברזילי

אי מייל מערכת: magazine@acropolis.org

תוכן המאמרים והמודעות בעיתון על דעת הכותבים ובאחריותם בלבד.

"שרוף את ביתך ואז בוא עמי"

(Kabir Das Jiahnti)

רונן חלבי

הרגשות שלנו, הוא הספרה של המחשבות שאנו יכולים לתפוס. בתוכו אנו גדלים, בונים ומתפתחים.

בו אנו מוצאים מקלט, מנוחה אפשרית. הוא הלב האינטימי של כל הישות שאנו.

הוא המקום אליו אנו חוזרים.

הוא האור והחום, ממנו אנו מוצצים את

מזוננו. בו אנו יכולים להרפות, להיות ערומים כפי שאנו. ובו גם אפשרות הפגיעות הגדולה ביותר.

הוא מה שאנו יודעים, מה שכבשנו, מה שברור ואהוב.

והוא בעיקר שלנו.

הבית שלנו.

מי לא רוצה לחזור הביתה?

הבית שלנו הוא התמצית של מי שאנו.

בעמדנו בעולם האדיר העצום מסביבנו.

ואת זה מישוהו ירצה להרוס? ואת זה מישוהו

ימליץ לשרוף?

על מה ולמה?

"שרוף את ביתך ואז בוא עמי" אומר המשורר ההודי כביר, בן המאה ה-15, לקהל מאזיניו אז וגם היום. מה יש בהזמנה בלתי שגרתית זאת? למה היא רלוונטית אלינו כאן ועכשיו?

הבלתי שגרתי בהזמנה זו שהיא מזמינה להרס של הדבר שאנו מתאמצים לבנות חיים שלמים, ושמלהלך זה הוא תנאי לזה שמבקש ללכת בעקבות המשורר, המורה, המיסטיקן שגילה את שבילי הגן הנסתרים של החיים ומזמין את אלו שרוצים ללכת עמו.

מהו הבית שאנו עמלים על בנייתו כל חיינו?

הוא הרבה יותר מהחלל הפיזי בו אנו חיים. הוא החלל המשוכלל שכולל בתוכו את כל שטחי החיים שלנו על כל מורכבותם ויופיים, הנאתם והכאב שבהם.

הוא המקום בו אנו גרים בגופנו ונפשנו. הוא המרחב של התנועות השונות שלנו, הוא עולם

ההרס.

אנו אוהבים להשתעשע עם רעיונות מזרחיים שמדברים על היאן והיאנג, ועל הזרימה הבלתי פוסקת שלהם.

ברמות מסוימות אנו מסכימים לפנות מתוכנו דברים ומבינים שאי אפשר רק לאסוף ולצבור. אנו ניאותים להוציא אויר ולא רק לקחת. אנו גם מוסרים עצמנו למיתה קטנה בכל עת שהחושך יורד.

אם כך מדוע עדיין מטלטלת ההזמנה?
מדוע ההתנגדות הברורה העולה מן ההצעה:
"שרוף את ביתך?"
ולמה התימהון למשמע דברי החכם באדם:
"טוב יום המוות מיום היוולדו?"

נראה שמעבר להתמסרות האינסטינקטיבית, בעיקר של גופינו לזרימה המשלימה של כוחות הבנייה וכוחות ההרס, בעולמות העדינים יותר, בעולמנו הרגשי ובמרחב המנטלי שלנו אנו נוטים, בשל בורותינו להיקשר רק למה שאנו תופסים כחיים. המלא, המואר, המוכר, השלם, הנעים ומתרחקים ככל יכולתנו ממה שאנו תופסים כמוות. הריק, החשון הבלתי ידוע, הכואב והחסר.

ובכן מסתבר שהמלצה זאת אינה ההמלצה הבלעדית של המשורר המסתורי.

בטקסט של הבודהיזם הטיבטי שנקרא "קול הדממה" נאמר: "וותר על חייך אם ברצונך לחיות".

ועל שלמה המלך, החכם ביהודים, אומרים שאמר: "טוב שם משמן טוב ויום המוות מיום היוולדו". (קהלת, פרק ז, פסוק א')

ועל אברהם אבינו נאמר: "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך..." (בראשית, פרק י"ב, פסוק א')

האמירות הללו מחזיקות בתוכן עיקרון שאומר שיש רגעים בהם מה שאנו תופסים כהרס ומוות הוא המפתח לחיים ושללא הפעלה של מפתח זה החיים יהיו מוגבלים. מוכרים ונעימים אולי, אבל מוגבלים.

עיקרון זה אפשר להבינו ברמות שונות, הוא אף מוכר לנו בהיבטים מסוימים של הטבע והחיים. למשל אנו מכירים ויודעים שמערכות של חיים זקוקות מדי פעם להרס כדי להתחדש. זה קורה ברמת הגוף של פרטים, בתוכם אנו. זה קורה במערכות חברתיות וזה קורה במערכות אקולוגיות גדולות ומורכבות יותר.

אנו מכירים ביטוי של עיקרון זה גם במופעים של המחזורים השונים שהם חלק בלתי נפרד של חיינו. כל רגע מסתיים לטובת הרגע שאחריו. כל יום מגיע לקיצו וקורס לתוך לילה וממנו ברור ונהיר לנו שיברא שוב יום חדש. אנו יודעים שבמובן מסוים כל האבולוציה של החיים היא ביטוי לריקוד ההרמוני בין כוחות הבנייה לכוחות

מוכר? אני מניח שחלקית. הבה נבהיר זאת.

איך זה נראה בחיים שלנו?

בביטוי עוצמתי של כוח אינסטינקט ההישרדות, בדפוסים של נוקשות וחוסר גמישות, בפחד מפני שינויים, בתהליכים של התמכרות לנוחות-התברגנות, בקושי ללמוד משיעורי החיים, בנטייה להמשיך לחזק את החזק ולהמשיך להזניח את החלש בתוכנו, בניסיונות חוזרים ונשנים שלנו למלא את החוסר העקרוני שלנו במזונות שווא, בהסתמכות בלעדית על הנראה והמובן, באי היכולת שלנו לחמול ולאהוב את האחר ובפחד המוות שאופף אותנו ומניע אותנו גם בלי שנדע ועוד...

הנטייה הזאת להסכים רק לחלק של החיים, נסמכת באופן משמעותי על תפיסתנו החומרנית, הדרך שאנו רואים את עצמנו ואת העולם רק עם העיניים הפיזיות ורק באמצעות החושים. תמונת העולם שאנו קולטים עם החושים, שעבור רבים מאיתנו ברור שאין בלתם, היא חלקית, סובייקטיבית ויכולה להביא אותנו עד לגבול מאוד מוגבל של היכרות עם עצמנו ולכן כאמור עם העולם.

אז מה? מה המשמעות של לא להכיר את עצמי ממש?

אפשר לדבר על חיים מוגבלים, אפשר לדבר על לשרוד ולא ממש לחיות ואפשר ואולי צריך לדבר על סבל.

בודהה, החכם באדם של המזרח, הגדיר את החיים של האדם כחיי סבל. סיפור חייו מתאר את הרגע בו זיהה זאת, ויותר מכך, את המסע שעשה כדי למצוא מזור ותרופה לסבל זה.

לדברי בודהה הצרוף של העובדה שכל מה שקיים בעולם הנברא נמצא בתנועה מתמדת, יחד עם הנטייה של בני האדם לשאוף רק לקוטב של ההנאה והעונג ולהימנע מהקוטב של הכאב והחוסר, משמעותם סבל הכרחי.

ובמילים אחרות: אם אנו מבקשים כל הזמן רק לבנות את הבית שלנו ומבקשים תוך כדי כך רק להוסיף ולאסוף ולחזק את החזק, וגם מאוד מזדהים עם מהלך זה בנפשנו, במוקדם או במאוחר נצטרך להתמודד עם כוחות ההרס, עם הצורך לוותר, להוריד, לקבל חשכה אפשרית.. ואז החוויה שלנו תהיה של סבל גדול.

והתרופה?

התרופה היא חיסול מה שבודהה קורא בורות. הבורות של לראות רק חלק מהעולם. הבורות של להיסמך רק על האגו הספציפי והמוגבל שלי. הבורות של לחשוב, להאמין ולחיות כאילו אין חוסר, כאב, מחלה ומוות.

בגלל שמישהו אמר לך שזאת אמת, או שקראת בכתבים. אל תאמין אפילו למה שהמורים שלך אומרים לך אלא אם כן התבונה שלך והניסיון שלך מאשרים מה שהם אומרים."

והנה שרפתי את הבית שבניתי עם כ-1000 המילים שלעיל.

שרוף את ביתך ואז בוא עמי.....

איך מחסלים את הבורות? מעזים לשרוף את הבית.

מעזים להיענות לצורך לחיות עוד יותר, סודקים את מה שנראה מסודר וברור, בהיר ונהיר. שואלים שאלה, מטילים ספק, בודקים, שומעים את האחר, מקשיבים יותר מאשר מדברים, מתרגלים אהבה וחמלה ולא רק לעצמי, מסכימים להיות לבד באמת כדי אולי לפגוש אחר כך את האחרים, מתמודדים עם השקט שבפנים. אומרים לא לדברים שכל כך מקובל לא לדחות. נהיים צנועים יותר.. מסכימים לכל מה שמגיע. גם לצד האפל. למתפרק. לחולה. ללא יודע. לנבון. לריק. ממהרים פחות, מתמסרים לחוכמת החיים, לומדים מהטבע, מכל מה שאפשר. מכל מי שאפשר. מעזים לשרוף את הבית.

ואחר כך מעזים ללכת אחריו.

אחרי מי?
ואיך יודעים?
וזה לא מסוכן?
ומי בכלל אמר?

ובכן שני דברים אחרונים בהחלט:

אומרים שכאשר התלמיד מוכן המורה מגיע. וגם אומרים שבודהא אמר: "אל תאמין למשהו רק

Leave and Live

חניתה מיטרני

משהו טוב ונעים שהיה, שקרה ושנגמר, או על דבר - מה שאדם אחר עשה לנו, או ש"החיים" עשו לנו. היות שהאדם תקוע בחרטה על העבר שלו, קשה לו מאוד להיות מי שהוא מבלי לרדוף אחרי הדבר שישכיח את ה"חבליים".

בהווה, ההיחזקות תבוא לידי ביטוי ב**פחד** לאבד את מה שכבר יש. לכן לא לוקחים סיכונים, שומרים על בינוחות, לא זזים מה- comfort zone. כך אנחנו חיים במצב מתמיד של פחד ועושים הכול כדי "שלא ייקחו לי, שלא ייגמר לי" ו"שלא ישתנה לי".

ובעתיד? בעתיד אי אפשר לשלוט, אבל אפשר להיאחז ב**פנטזיה**, לצפות לעתיד טוב יותר, שיהיה מה שאין עדיין, בגדול ובקטן. ציפייה לעבור את הפקק, שיום העבודה יסתיים, ציפייה לתפקיד טוב יותר, לחכות לחופשה או לטיול, שהילדים יגדלו, לצפות למערכת יחסים

אנחנו תלויים בזמן ונעים על צירו. אנו רוצים להגיע, להצליח, ללמוד, לעשות יותר, להיות יותר...

יש תחושה שהזמן תמיד חומק מאיתנו ואין מספיק ממנו. יש כל כך הרבה להספיק וכל כך הרבה לגלות, ו"לא כדאי" לבזבז את הזמן. לפעמים גם בזמן חופשי "אסור" לבזבז זמן. לאן אנחנו רצים? מה אנחנו צריכים להספיק? מה עלול לחמוק לנו מבין האצבעות אם נעצור לרגע את ה-doing האינסופי?

בודהא זיהה שאחת האמיתות בקיום שלנו היא **"טנה"**, שמשמעותה צמא בסנסקריט. מדובר בצימאון שאי אפשר לספק באמת. כל הדברים זמניים, כבולים לציר הזמן, ולמרות זאת, ואולי בגלל זה, הם מחפשים כל הזמן לנוע, אף פעם לא לעצור - שלא ייגמר, שיהיה עוד ושיהיה מה שאין עדיין.

את העשייה המרובה והריצה אחר סיפוק התשוקות רבי יהודה הלוי מסכם במשפט: "עבדי הזמן עבדי עבדים הם. עבד ה' הוא לעולם חופשי".

מה שמזרז הוא שעבודות הזמן והטנה גורמות להיאחזות במקום לתנועה. אולי יש תנועה חיצונית והרבה doing, אבל בתוך האדם פנימה יש עצירה. העצירה באה לידי ביטוי על ציר הזמן בשלושה היבטים: תקיעות בעבר, תקיעות בהווה ותקיעות בעתיד.

תקיעות בעבר מתבטאת על-ידי **חרטה**. אלו הן מחשבות שאני מכנה אותן "חבליים" - חבל שעשיתי, שלא עשיתי, שאמרתי, שלא אמרתי, שצעקתי, שלא צעקתי. זו יכולה להיות נוסטלגיה על

3

רק מה שיש לנו. אבל מה שאנחנו – איש לא יכול לקחת מאיתנו. עיקרון זה, כמובן, לא כל כך פשוט, אבל אפשר להתחיל עם מה שאפשר. יש דברים שאי אפשר לקנות וגם אי אפשר לקחת מאיתנו, כמו רעות אמיתית, גם עם עצמנו, תשובות לשאלות מהותיות, משמעות לחיים, אושר קבוע, ביטחון פנימי, שלוה, סבלנות. כל אלו קשורים לעולמנו הפנימי ולבחירות שלנו ולנוכחותן בחיינו. אלו דברים שאי אפשר לתת לאדם ואי אפשר לקחת אותם ממנו. הם נמצאים בתוכנו, בתוך הלב.

איך נוכל לחשוף אותם? התשובה יכולה להיות **"עשה באפס מעשה"**. אפשר לפרש את זה כ"אל תעשה כלום, והכול יסתדר", אבל ספר הטוא שממנו לקוח המשפט, מתאר את הדרך שעושה החכם, זה שנמצא באפס מעשה, כלומר אדם של עשייה, אבל ללא היאחזות. המשפט עצמו מתחיל במילה "עשה" וממשיך עם "אל תעשה", אבל איך אפשר לעשות ולא לעשות? להשתנות מבלי להתחרט? ליהנות ממה שיש מבלי להחזיק בו? להגיע להארה מבלי להשתוקק להארה? זהו המסתורין של החיים! שווה לחקור אותו. ■

משמעותית, להצלחה, לסכום כזה וכזה של כסף... או ציפייה להשתנות כבר, להיות סבלניים יותר, ליישם את מה שמבינים, להגיע להארה. אמנם יש חוסר ביטחון לגבי העתיד, אבל חלק מהעתיד שלנו תלוי בבחירות שלנו כאן עכשיו ולא בציפיות וגם לא במחשבות פנטזיונריות. זה נכון ש"אחר כך" ו"שם" קל הרבה יותר להיות מצליחים ומוצלחים, אבל זה אפשרי רק אם מחליטים ש"אחר כך" מתחיל עכשיו.

את העשייה המרובה והריצה אחר סיפוק התשוקות רבי יהודה הלוי מסכם במשפט: "עבדי הזמן עבדי עבדים הם. עבד ה' הוא לעולם חופשי".

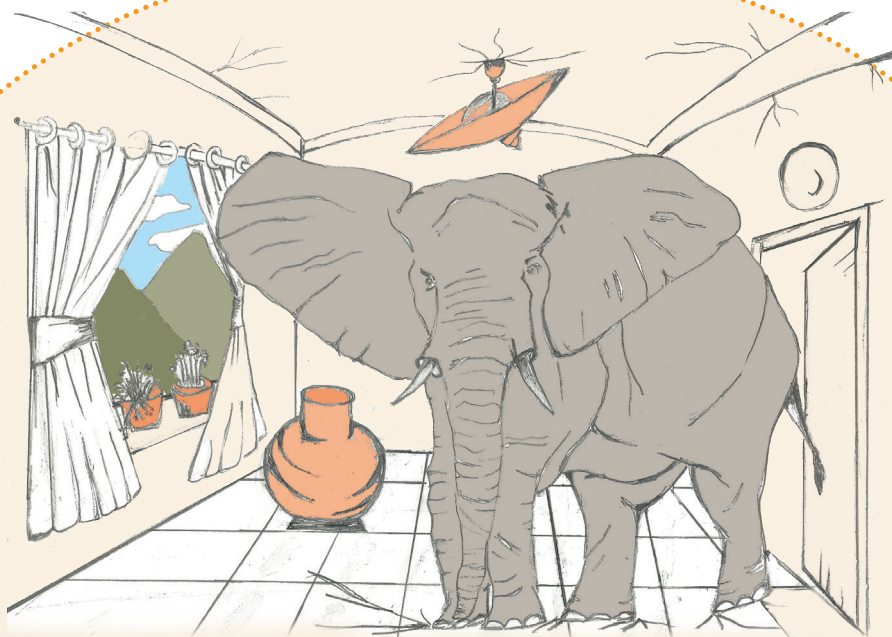
האם נוכל לשחרר את ההיאחזויות הללו? האם נוכל לעצור את ריצת המרתון המסורפת הזו כדי להתקדם באמת, לעצור רגע, להשתנות ולהיות נוכחים באמת?

יש משהו שהספר הזה מציג לכם, מציג לנו. כתוב בספר החכמה היהודי, "הבהגוודג'טה":

"מעולם לא היה זמן שבו לא הייתי,

ולא הייתי, ולעולם לא יהיה זמן שבו נפסיק

להיות". כלומר, בוא תגלה מה עמיד בתוכך, מי אתה באמת מעבר לציר הזמן, והאם יש דבר כזה מעבר למה שרואים ורוצים ומשתוקקים. העבודות לזמן ותחושת חוסר הסיפוק הנובעת ממנו הן תוצאה של ההיקשרות שלנו לדברים חיצוניים. הרי מה אפשר לתת לנו ולקחת מאיתנו?

יש פיל גדול בחדר

שהוצאנו מתחת למיטה. כשהגענו לחצר של הגן, התחלתי לבכות. לא רציתי שאבא ייתן את הצעצועים למישהו אחר. אבא הסביר שצריך להיפרד מדברים שכבר לא משתמשים בהם ושיש ילדים אחרים בגן שיוכלו ליהנות מהם. המשכתי לבכות, ומיד כשאבא הלך רצתי לשקית, לקחתי את הצעצוע האהוב עליי והחבאתי אותו בחצר הגרוטאות של הגן.

הילדות שלי הייתה בסך הכול שמחה מאוד. הרבה טיולים, ספורט וחברים. בכל קיץ המשפחה הייתה עולה לקבר של אמא. האירוע התאפיין ברגעים ארוכים של דממה מעיקה, שכן מלבד אבי, כולם היו שותקים ומנסים לא לבכות. במשך שאר השנה לא דיברנו בינינו על אמא, או על מה שאנו מרגישים.

סער עציוני

הסיפור שלי מתחיל בגיל תשעה חודשים. בקיץ הראשון של חיי, אמא שלי נפטרה. אחד הזיכרונות החזקים שלי מאז הוא שאני שוכב במיטה, מכסה את עצמי בשמיכת הפוך הכבדה ובוכה. הייתי מזכיר לעצמי שאין לי אמא, שהיא מתה וזה היה מזין את הבכי עוד ועוד.

אני זוכר גם שבאחת השבתות עשינו סדר בבית. אבא אמר שצריך לשחרר את המשחקים שאנחנו כבר לא משתמשים בהם, אבל אני לא הסכמתי. בבוקר של יום ראשון אבא לקח אותי לגן ובידנו שקית גדולה של צעצועים ומשחקים

יהיה לי מאתגר מאוד לקלוט שיש דבר-מה שמעכב אותי. זהו תהליך שיכול להימשך שנים, אך לפעמים יש מילה אחת או סטיואציה קטנה בחיים ש"מפילה אסימון" ושולחת אותנו למסע של מחקר וגילוי של אותה אבן קטנה שהייתה שם כל הזמן. בשלב זה, בעיקר, יש צורך באומץ לא להתעלם מהקולות ומהרמזים של החיים.

השלב השני הוא להוציא את מה שמעכב אותנו החוצה לאור, להעביר את המפלצת מהמקום החשוך שבו לא ניתן לזהות את ממדיה, לאור היום, שבו רואים את גודלה האמיתי שהוא לרוב קטן הרבה יותר ממה שהיה נדמה לנו. תהליך המחקר שהתחלנו בחיים מאפשר לקרוא לדברים בשם, וכאשר הדרקון מקבל שם אפשר להתחיל להילחם בו בעזרת אור השמש של ההכרה שלנו. האור מפוגג את הפחד, הדיבור עליו ממוסס את השתיקה וההדחקה והחיים מתחילים לזרום ולשחרר את החלקים המכוערים והקפוצים.

השלב השלישי משמעותי ביותר וקשור ליכולת שלנו לקחת אחריות על חיינו כדי לשחרר את עצמנו מעצמנו. כאשר אנו לוקחים את המושכות לידיים ומקבלים את כל מה שהחיים מגישים לנו על מגש היום-יום, אנו יכולים להתחיל לשנות ולברור מה מתאים לנו ומה לא, לקבוע כיצד החיים שלנו ייראו ומה עלינו לשנות בתוכנו. עצמאות זו מובילה לשלב האחרון והמרגש מכולם, אותה חוויה של שחרור, כאילו הורדנו מעל כתפנו משא כבד של החיים. כאשר אנו מצליחים לשחרר את מה שקשר אותנו, אנו לא רק משתחררים בעצמנו אלא מצליחים לעורר השראה בסביבה שלנו ומאפשרים לעוד בני אדם להתעורר ולשחרר את עצמם. או כדברי גנדי: **"ברגע שעבד מאמין כי לא ימשיך להיות עבד, כבליו נושרים. הוא משחרר את עצמו ומורה את הדרך לאחרים. חירות ועבדות הן מצבים נפשיים"**

בשנים האחרונות נולד בי דחף לשנות את האזכרות השנתיות שלנו. התחלתי לעודד את האחים והדודים לספר על אמא ומה היא הייתה עבורם. זה אמנם לקח זמן-מה, אך לאט לאט התחלנו לדבר ולשתף. זה אפשר לי לא רק לשחרר את עצמי, אלא גם עזר לכולנו להיפרד מפיל גדול שאף אחד לא רצה להתמודד איתו. יחד אמרנו לו שלום ושלחנו אותו לדרכו בחזרה לסוואנה. ■

בגיל 18 עברתי תאונת דרכים. לא נפצעתי פיזית, אך במשך שלושה ימים לאחר מכן לא הפסקתי לבכות ולא יצאתי מהמיטה. החוויה הזו שלחה אותי למסע בעקבות הנושא שליווה את חיי, אך מעולם לא דובר. נסעתי לבקר את האחים שלי שכבר הקימו משפחות בעצמם, ושמעתי סיפורים על אמא, כל אחד כמה שרצה ויכול היה לספר. לאט לאט דברים החלו לצאת לפני השטח, החושך והבלתי ידוע יצאו לאור. גיליתי על המשפחה שלי ועל אמא דברים יפים ומשמחים. חשוב לי לציין שהנושא הזה לא היה הדבר היחיד והמרכזי בחיים שלי, ואני חש מחויב לספר שאף פעם לא הרגשתי מסכן או קרוב של החיים. גם לא באמת הייתי ילד עצוב. חייתי חיים רגילים ופשוטים כמו כולם, עם זוגיות, טיולים, משפחה והרבה אהבה.

שנים לאחר מכן, במהלך הלימודים באוניברסיטה, כאשר נחשפתי לחיים מחוץ לבועה שבה גדלתי, ראיתי את חוסר הצדק, השחיתות והאלימות ברחובות. התנדבתי בהדרכת נוער בסיכון ולא הבנתי למה יש כל כך הרבה סבל ואי צדק מסביב. חיפשתי לשנות, ותוך כדי החיפושים נחשפתי ללימודי הפילוסופיה כדרך חיים. מבלי שתכננתי או חיפשתי זאת, הצלחתי בהדרגה לזהות שה"תיק" הגדול שאני סוחב איתי, זה שקראתי לו "אמא שלי מתה כשהייתי תינוק", הוא לא בדיוק אני. התחלתי לזהות שמעבר לכאב יש איזשהו קול פנימי ועמוק יותר, שאינו עצוב ואינו שמח, אף על פי שהוא יכול לחוות את כל אלה.

היכולת לזהות ולהכיר את עצמי, אפשרה לי להתחיל לפתח עצמאות בתוך החיים שלי. זה דרש כמובן כמה צעדים לא פשוטים, כמו לקחת אחריות על עצמי, על החיים שלי, על מה שקרה לי, כולל הדברים שכל כך קשה לקחת עליהם אחריות, כמו הגורל או נסיבות החיים שאליהם נולדנו ועמם גדלנו. מובן שזה לא קורה ביום אחד ואפילו לא בשנה, אך לאט לאט תפיסות מנטליות ורגשיות נוקשות, שהתגבשו לאורך שנות התבגרותי, החלו לשנות צורה.

כמה דברים שזיהיתי לגבי היכולת שלנו לשחרר את מה שמעכב אותנו:

השלב הראשון הוא להצליח לזהות שמשו קושר אותי ומפריע לי, ש"יש לי אבן בנעל". אם אני לא מזהה את הסבל או הכאב שאני חווה,

עולה בדיוקרה!

פינת המלצות בקרב חברי אקדמיה למוסיקה בתחום האומנות והתרבות, אשר חושפים חוויתם האישית במגע עם אירועי תרבות עכשווית, בכל גיליון נביא המלצה מתחום שונה.

מטרת הפינה, לעורר נקודת מבט פילוסופית ליצירות אומנות עכשוויות, ובכך להרחיב את אפשרויות ההתבוננות והחוויה לקוראים. תהנו!

.....
צחי גליק
.....

המלצה על סרט "מבוך השקרים"

במאי: ג'וליו רצ'רלי

ארץ: גרמניה

שנה: 2014

המוסריות שהוא שואל – כל אלה היו מרתקות בעיניי משתי סיבות. הראשונה: ההבנה של התהליך שעשו הגרמנים, מהדחקה מוחלטת ועד התמודדות עם העבר. השנייה: השאלה הפנימית שמתעוררת. איפה אני משקר? מהם הדברים שאני מדחיק? האם אני מעז, בחיים שלי, לחשוף את האמיתות שמעבר לשקרים.

זהו סרט על אומץ, על התפכחות מלווה בהרבה כאב, על התבגרות, על ניסיון אמיתי לקחת אחריות. ■

***צחי גליק**, תלמיד ומורה באקדמיה למוסיקה, שחקן תיאטרון ומורה לתיאטרון בקרב בני נוער בחיפה. יוזם תיאטרון "במהות" באקדמיה למוסיקה, חבר במכון הבינלאומי "טריסטאן" וממקימו בארץ, אשר פועל כיום בתחום התיאטרון, המוסיקה והמחול. טריסטאן הינו מכון אשר פועל לקידום אומנות ככלי המגשר בין פילוסופיה לתרבות בסגנון קלאסי.

הזמן 1958. המקום פרנקפורט. שנות ה-60 בשער ומלחמת העולם השנייה נראית כמו זיכרון רחוק. איש אינו מודה שהיה חלק פעיל במשטר הנאצי, ובכלל, כולם מעדיפים לקבור את העבר ולהמשיך הלאה.

לידיו של תובע כללי צעיר ונלהב, יוהאן ראדמן, נופל במקרה תיק רצח שהתבצע, לכאורה, במחנה עבודה נידח בפולין. שם המחנה: אושוויץ.

מרגע שהוא לוקח את התיק לידיו, זוועות העבר מתגלות זו אחר זו ומתברר לו שחבריו, מכריו ואפילו בני משפחתו הקרובים, לכולם יש מה להסתיר, לכולם יש שקר גדול שהם מתחבאים מאחוריו.

רוב סרטי השואה שראיתי בעבר עסקו בזוועה מהפרספקטיבה של הקרבן. הסרט הזה מיוחד מכיוון שהוא עוסק בכובד האשמה מהפרספקטיבה של האשם. המסע שהפרקליט עובר, הדילמות שבהן הוא נתקל, השאלות

צלילה חופשית בגיל 40

אני רוכבת על אופניי, כמו בכל בוקר, בדרך מהבית לעבודה.

מסביבי תל-אביב בשיא הקיץ. פעילות, אנשים, אבק, שיפוצים, מכוניות, ריבוי, העולם הנגלה. באוזניי אוזניות עם מוסיקה שנותנת לי כוח ורוח גבית. הרגליים מסובבות את הפדלים (כן, אני לא עם החשמליות), יום חדש מתחיל כאן על פני האדמה!

ואז מגיעה, כמו בכל יום, למה שנראה לי תמיד כמו הנקודה הכי ארצית במסע היומי שלי, צומת המסגר פינת יצחק שדה. שום אסתטיקה, רק תנועה אפורה, פלוס ריח, פלוס פיח, פלוס "גדם" של גשר מעריב שיצר בלגן ופקקים.

ודווקא שם, בכל בוקר, כששביל האופניים עם מעט שיפוע וירידה, לכמה שניות אני פורסת ידיים לצדדים, ופשוט...עפה!!!

רותי חלבי

"שם הפרוזדור הראשון הוא בערות, אי-ידיעה - Avidya. זהו הפרוזדור שבו ראית את האור, שבו אתה חי ושבו

תמות.

שם הפרוזדור השני הוא היכל הלימוד. בפרוזדור זה הנשמה תמצא את פריחת החיים, אך תחת כל פרח שורץ נחש מתפתל.

שם הפרוזדור השלישי הוא חכמה, אשר אחריו משתרעים המים חסרי החופים של אקשאר, (Akshara) - המקור הנצחי של הנוכחות החובקת-כל". (מתוך השקסט העתיק "קול הדממה" הבודהיזם הטיבטי).

אנחנו מבחינים מעבר לצעיפי האשליה של הנפרדות, בדבר האחד שקיים. הכוונה היא למה שנקרא "דהרמה" במזרח ו"תאוס" ביוון. אדם דתי יכנה זאת אולי "אלוהים". עבורי זהו ה"מטריקס", הרשת האנרגטית האחת. האוקיאנוס.

"איך שומרים שהטיפה לא תתייבש?"
 מהדהדת שאלה מהסרט "סמסרה", המתאר את מסעו של בודהא בין סבל לשחרור. והתשובה:

"משיבים אותה לאוקיאנוס".
 ביקשתי את דרכי בחזרה לאוקיאנוס, או אל "המים חסרי החופים של אקשאר, המקור הנצחי של הנוכחות החובקת-כול".
 יכולתי להרגיש את הגעגוע שלי למקום-ללא זמן הזה.
 הכמיהה לחזור לשם הייתה נוכחת בי ולפעמים אפילו חזקה יותר מהחיבור לחיים.

ברגע הזה רגליי עמוק, כאן ועכשיו, ולבי יודע את האשליה הגדולה, וכל כולי מוכנה למשחק הגדול ומופלא הזה שנקרא "חיים". כאן ועכשיו. ואני מאושרת.
 זה לא תמיד היה פשוט כל כך.

לפני מספר שנים, רגע לפני יום הולדתי ה-40, החלטתי לתת לעצמי מתנה והצטרפתי לקורס "ביטוי אישי" בצילום, כלומר הזמנה לתת ביטוי ויזואלי לעניין פנימי שמעסיק אותנו. במקרה הקורס הוא חלק מתכנית לימודים בבית ספר לצילום שאני עצמי מנהלת, כך שלצורך העניין עברתי ממושרד המנהל לספסל הלימודים, פעם בשבוע למשך ארבע שעות.

הבנתי שהנקודה שסביבה אני מסתובבת שנים, אולי כל חיי הבוגרים, היא השאלה איך לחיות את מה שאני יודעת עמוק בלבי, את חוויית החופש שפגשתי בתוכי, את החיבור הבהיר לרוח, לאין-סופי, לנצחי... כאן, על פני האדמה.
 גיל 40, איך לא, הזמין גם אותי לסיבוב נוסף של דיוק.

הערוץ של הרוח כבר פועם ופתוח ואני מכירה אותו מבפנים.

אבל איך יוצרים "הארקה", חיבור לאדמה, מימוש חוויית הכוליות, האחדות, בתוך החיים ותוך כדי החיים?

תוך כדי עבודה של ממש, פרנסה, תוך כדי זוגיות, ילדים, משפחה, חברים, הורים, דילמות, דרמות, מערכות יחסים, בנקים ועיר גדולה?
 אני כבר יודעת עד כמה המצלמה היא כלי אדיר למחקר פנימי, כלי שמסוגל להעביר אותנו מסע של אמת וגם לבטא את מה שמצאנו לצופים.
 יצאתי לחפש אחר הדבר הזה שלבי מכיר וכמה אליו, ביחד עם חברתי הטובה – המצלמה.

ההשראה שלי הייתה מצב ההכרה המתואר בספר ההוראות להולך בדרך, "קול הדממה". מתואר שם ה"פרוזדור השלישי", השלב שאחרי הלמידה, אחרי שמתחילות לעלות השאלות ומתחיל הדיאלוג הפנימי בין חומר לרוח, בין זמני לנצחי, בין צורה למהות.
 הפרוזדור השלישי מתאר את השלב שבו אנו מזדהים באופן ברור וחד-משמעי את נוכחותה של הרוח בכול.

מחפשת. את מצב ההכרה המיוחד הזה. הדימוי הקרוב ביותר למה שביקשתי להעביר היה קטע מתוך סרט שראיתי מזמן, עם ג'ודי פוסטר, ובו היא יוצאת אל מסע מחוץ לזמן ומעבר למישורי המציאות המוכרים לנו. בסרט "קונטקט" (סרט אמריקני משנת 1997 בבימויו של רוברט זמקיס, המבוסס על ספר הנושא את אותו שם מאת קרל סייגן), מגיעה פוסטר לכוכב או ממד אחר, ובו חוף ים עם חול רך ולבן ומים בהירים ושקופים. האוויר אינו אוורירי כפי שאנו מכירים אלא יש לו נפח, וניתן להרגיש אותו. ככה דמיינתי כנראה את "המים חסרי החופים של אקשאר".

איך אוכל לבקר במישור האחר? איך אוכל לצלם את עצמי בתוכו?

נזכרתי בשנה שבה עבדתי בצילום בצלילה. זה אולי היה הדבר הדומה ביותר לתחושת האין-סוף, חוסר המשקל והחופש.

וכך, לילה אחד, לקראת חצות, אחרי שהילדים הלכו לישון, לבשתי את שמלת כלולותיי, שסימלה עבורי את הבחירה להיות, ויצאתי לטבול בבריכה, המצלמה מולי, ואני עפה...במים.

הצלילה שלי למעמקים, בשמלה לבנה, אפשרה לי לסגור מעגל ולפתוח חדש. מוזר, אבל משום שיצרתי לעצמי את הדימוי, הפסקתי להתגעגע.

אני זוכרת את הרגע שהסרתי מהקיר במשרד צילום נוף שהיה תלוי שם שנים, והעזתי לתלות את דמותי צוללת. אחר כך התבוננתי שוב ורק הפכתי את הצילום כדי לראות שהצלילה אפשרה לי בעצם...לעוף.

אני חושבת שהעניין טמון בחיבור. חיבור של כל רגע, כאן ועכשיו, ללב שלנו. לחוות כל מעשה כביטוי למי שאנחנו בעומק. אין הפרדה בין חומר לרוח. המפגש בין השניים מתרחש בתוכנו, כשאנו מעזים לצלול לתוך החיים בלי לאבד את ההכרה. בלי לשכוח את העיקר, את המסע. מסתבר, ש"המים חסרי החופים של האקשאר" אינו מקום אחר או זמן אחר. הוא מצב הכרה שמאפשר לנו חופש, תוך כדי חיים, כאן על פני האדמה. ■

החיבור ללמעלה נכח בי יותר מהחיבור ללמטה. לשמים, יותר מאשר לאדמה.

אני זוכרת רגע בזמן, אז. עמדתי בדיוק בצומת אותה אני חוצה עם אופניי כל בוקר. הייתי בדרך לפגישה מאוד "ארצית" בחברה שעוסקת ביעוץ עסקי ופיננסים. עמדתי שם, אשת-רוח, ששואלת מה לה ולכל עולם החומר הזה. רגע לפני שנאספתי לטרמפ שלי ראיתי שמאחורי יש פוסטר ענק, שבאילו נתלה במיוחד בשבילי,

היה כתוב בו: **"בחירה או בריחה"**. הבנתי. הגיע הרגע לבחור, לחיות את החיים האלה ממש. עד עכשיו אולי קצת ברחתי.

היום אני חווה, שמשחק המילים מאפשר גם אפשרות שלישית, זה לא רק לברוח או לבחור. אפשר גם לחבר. גם וגם. זה בתוך זה. הכל אחד. יצאתי ליצור בעצמי את התחושה שאותה אני

באתי לגלות באתי לשנות באתי להיות

קורס מבוא 16 מפגשים מרתקים
של חכמה מעשית ממזרח ומערב

מועדי פתיחת קורסים בסניפים

20:00	יום ד' בשעה	27/1/16	אשדוד ✓
20:00	יום ג' בשעה	9/2/16	חיפה ✓
20:00	יום ב' בשעה	4/1/16	ירושלים ✓
20:00	יום ב' בשעה	29/2/16	קריות ✓
20:00	יום ד' בשעה	20/1/16	ראשון לציון ✓
20:00	יום ד' בשעה	30/12/15	תל אביב ✓
20:00	יום ד' בשעה	17/2/16	באר שבע ✓

*כשבועיים לפני פתיחת הקורס מתקיימות הרצאות היכרות בכניסה חופשית.
לפרטים פנו לסניף הקרוב אליכם.

9. צורות ממשל שונות

ממהלך – כהן ועד לאנרכיה, הצורות השונות לארגון המדינה והחברה המסורתית מול החברה המודרנית. לידתה של הדמוקרטיה ביוון העתיקה ומאפייניה הפילוסופיים.

10. הדרך למסתורין

התפקידים המסורתיים בחברות עתיקות – ילדות, בגרות וזקנה. הדרך למסתורין: חניכות שבטית, מיסטית ומאגית. המסתורין כתהליך חינוך שלם.

11. דיאלוג פילוסופי

דיאלוג בנוסח יוון העתיקה, והתנסות משותפת ב"קרמה יוגה", שילוב של "תורת העין והלב".

12. כשמיתולוגיה והיסטוריה נפגשות

ההיסטוריה כזיכרון העבר והמיתולוגיה ככלי המעניק לה משמעות וכיוון.

13. הסוד של הסמלים

הסמלים מאפשרים את הקשר לרעיונות מופשטים. דוגמא: עץ החיים בקבלה, הנו עץ של סמלים המבטאים רמות שונות באדם וביקום. באמצעותו ניתן ללמוד על תהליך הבריאה של האדם והעולם.

14. גלגל החיים

היוגות ההודיות, המעבר לעידן הדלי, האם הוא יוביל לרנסאנס רוחני? מה ניתן לצפות מה"עידן החדש", ומה הוא לא יהיה.

15. ניצוץ התודעה באדם

מהו האדם באמת – המיתוס של פרומתאוס ומשמעותו. מהו העתיד האנושי?

16. סיכום – איפה אנו ולאן ממשיכים?

סיכום הרעיונות המרכזיים והצצה אל לימודי ההמשך, המציעים את הצעד הבא לשינוי.

במהלך הקורס יתקיים מפגש של שיחות אישיות עם המשתתפים וסמינר תרגילים חוויתי.

הרצאות היכרות בכניסה חופשית.

פרטים על הקורס באתר:

www.newacropolis.org.il

1. דע את עצמך

רמות ההכרה הקיימות באדם, על פי מורשת המזרח והמערב. מה זמני ומה נצחי בתוכנו?

2. קארמה יוגה – המעשה הנכון

הדרך להשגת החופש לפי ה"בהגודגיטה" – ספר החוכמה של הודו העתיקה וסיפורו המופלא של ארג'ונה הלוחם. גלגולי נשמות, דהרמה, קארמה, הצורך לזהות את המעשה הנכון והדרך להגשמתו.

3. בודהא והדרך לשחרור עצמי

ה"דהאמאפאדה" – תורתו של בודהא והאפשרות המעשית להבחין בין מציאות לאשליה, ולהשתחרר מהסבל.

4. לשמוע את "קול הדממה"

"קול הדממה" – ההוראות לצועדים בדרך על פי הבודהיזם הטיבטי. כיצד להתכונן למסע רוחני ולהתגבר על המכשולים הניצבים בדרך.

5. כלים לחיים – היום כמו בעולם העתיק

המושג "סדר" על פי כתביו של קונפוציוס. הערך העליון וה"מעלה", כאמצעים להשגת האושר על פי אריסטו. "מעצת" – מושג ה"צדק" ממצרים העתיקה, כיצד לממש את הפוטנציאל ולהשפיע על העולם.

6. האמן, המאוהב והפילוסוף – מי אתה?

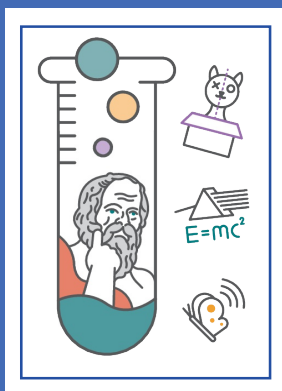
שלוש הדרכים להתפתחות על פי פלוטינוס והתנועה הכפולה של הנשמה. מושג האחריות האינדיבידואלית בפילוסופיה של הסטואיקנים.

7. האור בקצה המערה

היציאה מחושך לאור ומבערות לחכמה, על-פי מיתוס המערה של אפלטון. מיהו פילוסוף, מיהו פוליטיקאי? מה תפקידם כיום?

8. צדק חברתי

הפוליטיקה כמדע העוסק בביטוי האתיקה בחברה. תפיסת הצדק והחינוך של אפלטון והמחלוקת בינו לבין אריסטו. מורשתו של פיתגורס – בית הספר האחרון למסתורין במערב.

סדרת הרצאות בין מדע למיסטיקה

מיקום: תל אביב

האור סמל החכמה

תאריך: יום ב' 14.12.15
שעה: 20:00

קוונטים; עיצוב התודעה ועיצוב המציאות

תאריך: יום א' 31.1.16
שעה: 20:00

פרקטלים וכאוס, השלם וסך חלקיו

תאריך: יום ב' 22.2.16
שעה: 20:00

מחיר כניסה:

30 ש"ח להרצאה בודדת

75 ש"ח לסדרה

מומלץ להזמין מקום מראש

...

האם המדע המודרני מגלה
מה שהפילוסופים העתיקים
כבר ידעו? ואיך זה קשור
לחיינו?

דרכו של סמוראי

מיקום: כפר סבא

תאריך: יום ג' 22.12.15

שעה: 20:00

מחיר כניסה: 30 ש"ח

מומלץ להזמין מקום מראש

...

הלוחמים העתיקים של יפן

היו מחויבים לקוד מוסרי

אצילי ועמוק. להיות סמוראי

הייתה דרך חיים. מה נוכל

ללמוד מהם היום?

התקדשות

מיקום: חיפה

תאריך: יום ג' 29.12.15

שעה: 20:00

מחיר כניסה: 30 ש"ח

מומלץ להזמין מקום מראש

...

על חניכות, מקדשים

והמסתורין של הפרעונים...

איזה סודות טמונים בהם

לחיים מאושרים כיום?

חלומות ומציאות בעיר הגדולה

מיקום: ראשל"צ

תאריך: יום ד' 6.1.16

שעה: 20:00

מחיר כניסה: 30 ש"ח

מומלץ להזמין מקום מראש

...

האם יש מקום לחלומות

במציאות של ימינו?

האגדות של האנס כריסטיאן אנדרסן

מיקום: קרית

תאריך: יום ב' 11.1.16

שעה: 20:00

מומלץ להזמין מקום מראש

...

מהם סודות החכמה

והקסם באגדות "הברווזון

המכוער" ו"בגדי מלך

החדשים"? האם האגדות

הן רק לילדים?

צירופי מקרים

מיקום: אשדוד

תאריך: יום ד' 20.1.16

שעה: 20:00

מומלץ להזמין מקום מראש

...

האם מישהו מנסה לומר לנו

משהו, או שהכל מקרי

לגמרי? "איזו הסתברות יש

שניפגש בדיוק כאן ועכשיו?"

הרצאה על השפה

המסתורית של החיים ועל

צירופים מיוחדים שאנו

חווים, שלעיתים משנים את

חיינו...

תרבות

פחד קהל - סדנה

מיקום: אשדוד

תאריך: יום א' 6.12.15
שעה: 20:00

מומלץ להזמין מקום מראש

...

פחד, אינסטינקט בסיסי המלווה אותנו מילדות עד זקנה, משפיע עלינו ולעיתים מגביל אותנו לממש פוטנציאל הגלום בנו. להיות מי שאנו יכולים להיות.

בסדנא חד-פעמית עם שחקן התיאטרון צחי גליק, נחצה את גבולות הפחד. נשתמש באמצעים תיאטריים וברוח טובה כדי לפרוץ את גבולותינו ולהעז.

מקום להפגש

מיקום: ירושלים

תאריך: יום ו' 11.12.15
שעה: 22:00-02:00
מחיר כניסה: חופשית

...

הזמנה לערב של שיחות מרתקות, מוסיקה, בירה, פינות דיון פילוסופי והזדמנות להכיר אנשים חדשים. הערב הוא ברוח החופש, האהבה, הצדק והאוניברסליות. המפגש הפעם בנושא: רוח וחומר והחיבור ביניהם, היכולת להשפיע, ולשבור הרגלים..

ספוקן וורד

מיקום: תל אביב

תאריך: מוצ"ש 12.12.15
שעה: 20:30
מחיר כניסה: 30 ש"ח
מומלץ להזמין מקום מראש

...

"שירה מדוברת" - אומנות חדשה-עתיקה, משוררים על תקווה מול ייאוש, על השראה למרות קשיים, מדברים שירה. מרתק ומיוחד!

התנדבות

BE THE CHANGE!

אקולוגיה - לא רק מה שחשבת

מיקום: ירושלים

תאריך: יום ב' 1.2.16
שעה: 20:00

...

מה גורם לנו לפעול בחוסר הגיון ולפגוע באנשים, בבע"ח ובטבע? מה אנחנו לא יודעים? ומה ישתנה אם נדע?

יריד יד שנייה

מיקום: קריות

תאריך: יום ו' 29.1.16
שעה: 10:00-13:00
מחיר כניסה: חופשית

...

לקנות בזול ולשמור על הסביבה - לתת ערך מוסף לקנייה שלך. מגוון חפצים לבית, בגדים, תמונות ועוד..

הקרנה של הסרט HOME

מיקום: תל אביב

תאריך: יום ו' 19.2.16
שעה: 11:00

מחיר כניסה: חופשית

...

הסרט HOME - בצילומים מדהימים של כדור הארץ מכ-45 מדינות, מראה כיצד כל מערכות החיים משולבות יחד בהרמוניה מופלאה, עם מערכת קשרים עדינים המשפיעים עד לפרטים הקטנים של חיינו. לאחר הסרט הזמנה לשיח קבוצתי מרתק.

שיפוץ בתי נזקקים

מיקום: ראש"צ

תאריך: יום ו' 15.1.16
שעה: 8:45
לפרטים והרשמה: 03-9561002

...

פעילות שיפוץ בתי נזקקים במהלכה נסייד, נתקן, ננקה ונבנה, אך בעיקר - פעילות שכולה הזדמנות לנדיבות ולמפגש אנושי מלב אל לב

בְּרִית

דיאלוג עם הבלתי נראה

הזמנה לתערוכה

To have or not to have ? This is now the question...
(Bangalore, India)

"שערי שמים", 2003

ישנם מפגשים עם האמנות, אשר מקלפים מהצופה שכבה של ציניות ומאפשרים להציץ לרגע אל מעבר המסכים והפילטרים של תפיסת המציאות המוכרת.

כזו היא, תערוכה משותפת המציגה את עבודותיהם של פייר פאולין ורינת אוראל.

זוג אמנים ופילוסופיים, החיים ויוצרים יחד. התערוכה, שנודדת בארץ והוצגה לפני מספר חודשים בגלריית בית גבריאלי, על שפת הכנרת תיפתח בחודש דצמבר לעיני הקהל שוב, בחללי התצוגה של סניף "אקרופוליס החדשה" בתל אביב. התערוכה מציגה עבודות צילום של פאולין ורפרודוקציות מצוירי שמן של אוראל, בהם דימויים קונקרטיים ופיגורטיביים של המציאות הנגלית והמציאות הנסתרת, המרמזים על הקשר המסטי והחיוני בין שני העולמות.

הדימויים והנושאים אותם חוקרים האמנים נראים במבט ראשון כאילו נלקחו מעולמות שונים. אך כאשר פונים למקורות מהם שואב הזוג את השראתו, מתגלה הסנטימנט הברור – חיפוש אחר הצורה, בעזרתה ניתן לבטא את ה-**מהות**.

הן בצילומים והן בציורים נוכחת שפת הסמלים. הדיאלוג המתרחש בין היוצרים עצמם לנושאי עבודתם, עובר מן העולם הנראה אל הבלתי נראה, כאשר בפני הצופה מופיעה כל עבודה כחידה, המציגה את הייצוג ומבקשת להדהד בקול של דממה חרישית את התשובה שנשמת המתבונן. בינו לבניה.

אוצרת התערוכה: ריטה לונדון – אליאס ■

אתר של פייר פאולין: www.photos-art.org

אתר של רינת אוראל: www.rinatorel.co.il

צילום, אמנות ויופי

סדנת צילום

סדנה העוסקת באמנות כייצוג של היופי האידיאלי ומיועדת לכל אדם הרואה באמנות כלי לחיים עם משמעות.

מנחה: הפילוסוף והצלם פייר פאולין
ההרשמה מראש בטלפון: 03-5104426
תל אביב, ריב"ל 5

יום ו' | 10:00-15:30 | 11.12.15

ברית

דיאלוג עם הבלתי נראה

תערוכה משותפת: פייר פאולין צילום / רינת אוראל ציור

פתיחה התערוכה החגיגית: 2.12.15 יום ד' בשעה 19:00

תל אביב, ריב"ל 5

התערוכה תהיה מוצגת בין התאריכים 2-29/12/15

בימי א' - ד' 18:00-20:00

הביקורים בתערוכה בתיאום בטלפון 03-5104426

אקרופול

MA

פילוסופ

כמו בכל שנה, התקיים בסניף "אקרופוליס החדשה" בתל אביב יום הפילוסופיה הבינלאומי!

מעל 200 איש גדשו את המקום, ישבו במעברים, הצטופפו למרק, לדפדף בספרים, לדבר, לשמוע ולחוות פילוסופיה!

השנה עסקנו במיוחד ברלוונטיות הबוערת של הפילוסופיה בחיי היום יום, ודווקא בימים אלה! מסתבר ששאלות עמוקות ובוערות מעסיקות מאות צעירים, גם את הצעירים ברוחם. במשך היום שמענו הרצאות קצרות ומגוונות, חוינו מפגשים מעניינים, לצד מוזיקה טובה, יריד אקולוגי, דוכן ספרים וקפיטריה ביתית.

תודה לכל מי שלקח חלק ביום הנפלא הזה! שישי שהפך לחגיגה של חופש האדם – לשאול,

יום החדשה

YO

יה בעיר

לחקור, להיפגש ולחוות פילוסופיה כמו שהיא
צריכה להיות - חמה, נוגעת וחיה!

כל מי שנושאים אלו מעסיקים אותו כל השנה,
מוזמן לחבור אלינו להמשך למידה והתפתחות
משותפת, בסניפינו בכל רחבי הארץ.
נשמח לראותכם עמנו גם בשנה הבאה!

"במקום בו אין אנשים- השתדל להיות איש"

(מסכת אבות, פרק ב')

זכתה ב-20 תארים לשם כבוד ולימדה מאות אלפי סטודנטים באוניברסיטאות וסמינריונים מקצועיים. קובלר-רוס הדגישה בכל כתביה למה חשוב ש"נתיידד" עם המוות, במטרה לחיות חיים מלאים, עם ערך, משמעות ושמחה. רוס חקרה את "חווית סף המוות" ולאחר מפגש עם אלפי מקרים, השתכנעה שהחיים אינם מסתיימים עם עזיבת הגוף הפיזי. היא קוראת לנו לראות בכל מה שקורה לנו - הזדמנות להתפתחות! ציטוטים:

"גסיסה היא חלק בלתי נפרד מהחיים, והיא טבעית בדיק כמו להיוולד. אך היכן שהלידה היא סיבה למסיבה, המוות הפך לנושא מפחיד ומחריד שלא מדברים עליו, ושיש להימנע ממנו בכל אופן אפשרי בחברה המודרנית שלנו."

"אין סיבה לפחד מן המוות. זו עשויה להיות החוויה הנפלאה ביותר בחייך. הכל תלוי באופן בו חיית."

"חייה כן שלא תצטרך להביט אחורה ולומר 'אלוהים, איך שבזבזתי את חיי'."

"המוות כפי שאנו מבינים אותו בשפה המדעית, אינו באמת קיים. ברגע המוות אנו משילים את הגוף הפיזי כפי שפרפר משיל גולם. זהו מעבר למצב גבוה יותר של תודעה בו אתה ממשיך לתפוס, להבין, לצחוק ובו אפשר להמשיך לגדול."

"למות זה משהו שאנו בני אדם עושים כל הזמן, לא רק בסוף החיים הפיזיים שלנו על פני האדמה."

"האנשים היפים ביותר שאנו מכירים אלו הם האנשים שידעו תבוסה, ידעו סבל, ידעו מאבק, ידעו אובדן, ומצאו את דרכם החוצה מתוך המעמקים. לאנשים הללו יש הערכה, רגישות והבנה של החיים שממלאת אותם בחמלה, עדינות ודאגה אוהבת וכנה. אנשים יפים לא מופיעים סתם כן." ■

פתגם זה, מציין מחזוריים קשים וחשובים לאורך ההיסטוריה, בהם שלטו בערות, שחיקה ואגואיזם בהם החיים אופיינו בחוסר אתיקה, תחושת נפרדות וכאוס. התזכורת היא שגם ברגעי השפל הגדולים, יש לו לאדם יכולת הבחירה. למרות ועל אף הנסיבות והמושפעות, קולות האגו והמחירים האישיים, אדם יכול לעשות את המאמץ ולבטא ערכים אונברסאליים בכל רגע ולבחור להיות נדיב, בעל צדק, מקרין יופי וטוב לב. בימים ההם כמו בזמן הזה, אנו מחפשים אנשים שהיו השראה לכך ושחו נגד הזרם. באומץ הביאו לשינוי והשפיעו בדוגמא אישית ופשוטה של אנושיות. בפניה זו נציג בכל גיליון תזכורת לכך שזה אפשרי, בכל זמן ובכל מקום, עבור כולנו.

רועי כהן

תרבות

גלוש שורן: קובלר-רוס

מקורות
Death Does Not Exist" an article by Elisabeth" - Kubler-Ross, published in CoEvolution Quarterly magazin, Summer 1977
Death: the final stage of growth" (1975) by Elisabeth" - "Kubler-Ross, published by "simon and schuster
The Wheel of Life: A Memoir of Living and" - Dying" (1997) by Elisabeth Kubler-Ross, Published by "Scribner

אליזבת' קובלר רוס Elisabeth Kübler-Ross, נולדה בשווייץ ב-8 ביולי 1926 ונפטרה בארצות הברית ב-28 באפריל 2004. ד"ר רוס הייתה פסיכיאטרית חלוצה בתחומי המחקר הפסיכולוגי, החברתי והרוחני של תהליכי מוות וגסיסה. היא עבדה עם חולים סופניים, מבוגרים וילדים ובני משפחותיהם, והציגה מודל של חמש פאזות בהתמודדות עם אובדן, מחלה ומוות. היא

למה לחפור?

מרכזיים ושהטמפרטורה בו מגיעה ל-45 מעלות בצל.

האדם שמנהיג ומכוון את הפעולות באתר הוא מרסלו קאסטר, פרופסור לארכאולוגיה. יכולתו המופלאה לספר את הסיפור ההולך ונחשף של האתר, כישורי התקשורת שלו והאהבה העצומה שהוא רוכש לתחום מסייעים לסחוף אל המקום ציבור רחב. מטרתו אינה רק להעיר את האתר הרדום כאתר שהתקיים בו רצף התיישבותי במשך אלפי שנים, אלא לחקור את העבר למען שיפור ההווה והעתיד של תושבי האזור.

ארגון המשלחת והימים היה מופתי: בבוקר עבודה באתר, בצהריים עבודה במוזאון ואחר הצהריים שיעורי ארכאולוגיה שקשרו את החוויה המעשית לתיאוריה. בערבים יצאנו לכפרים הסמוכים, טעמנו מהמאכלים המקומיים וציננו את החום עם "טינטו דה ווראנו", יין אדום של קיץ בתוך משקה תוסס, גדוש קרח ולימונים.

ענת סלע

בקיץ האחרון יצאנו מהארץ להשתתף בחפירות ארכאולוגיות בקסטולו, שבדרום ספרד. קבוצתנו כללה מתנדבים מספרד, צרפת, אוסטרליה וישראל, כולם חברי קבוצה בין-לאומית של מכון "הרמס"¹ למדעי האדם.

האתר שאליו הגענו היה שוקק מתנדבים מכל העולם, מתיכונים סטודנטים ועד סטודנטים וגמלאים. מדהים היה לראות שמתנדבים רבים כל כך, בשלבים שונים של חייהם ומתחומים שונים, מוצאים עניין באתר המרוחק ממקומות יישוב

¹ מכון הרמס למדעי האדם באקדמיה הלאומית הישראלית למדעים, פילוסוף, אנתרופולוג, חוקר בהווה ומרצה בדימוס בסורבון,

המייחדת אותם כחלק מאירופה, רואה בהכרת העבר אפשרות להיות הבעלים של העתיד. קסטולו הייתה במשך אלפי שנים אתר התיישבות מרכזי. נחשפו בה ממצאים משלוש הדתות, לצד עדויות לתרבות קדומה מאוד: מכלי אבן חדים וביצורים ועד להטיית מי הנהר על-מנת לייצר התיישבות מעגלית. הממצאים מעידים על כך שהתושבים זיהו והכירו את משאבי המקום וידעו ליישם עליהם טכנולוגיה מתאימה. במשך אלפי שנים הועברו המיומנויות מדור לדור. "כיום", סיכם מרסלו, "רוב הידע אבד. אבדה גם היכולת

העבודה הותאמה לבעלי יכולות שונות, ואני זכיתי בקרצוף ושטיפה של השברים. חלקתי גיגיות ומברשות עם קבוצת נשים מופלאה, ללא שפה משותפת פרט לשירים שהתחלנו לשיר וללמד זו את זו. נדמה היה שהתנועה הריתמית של ידיים מקרצפות במים ושירה וצחוק נשיים יוצרים רצף לתקופות קדומות שבהן נשים קרצפו ושטפו יחד, בעודן משקיפות אל הסיירה מורנה. כששוהים במקום אחד וחוזרים על אותן פעולות במשך ימים ועם אותם אנשים, קורה דבר-מה מופלא שקשה להסבירו במילים.

לעבוד יחד ורובנו חסרי אונים מול הטבע ללא טכנולוגיה מתקדמת."

מבין הממצאים מעניינת במיוחד הטיית מי הנהר. במקום התיישבות מבודדת, לאורך הנהר, הוקמה מערכת תעלות מעגלית סביב מרכז גיאוגרפי. המבצע הטכנולוגי האדיר שהוקם בעשרות אצבעות, חייב אנשים רבים לפעול יחד על פי תכנית, במאמץ רב ולאורך שנים. השותפות בנתה זהות משותפת והעצימה את יכולת ההישרדות.

מאות שנים לאחר מכן, במאה ה-19, מהנדס הרכבת השכיל לזהות מישור עדין מושלם, שאיפשר להביא את הרכבת אל תחנת חא'אן. וכך הונחה המסילה בדיוק על המעגל הקדום של תעלת מי הנהר, דבר שמגן עליה מפני סכנת

בסדרת הרצאות מרתקות למדנו שהמידע, המסייע לחוקרים ללמוד על התושבים הקדומים, מתקבל מציר אופקי ומציר אנכי. הציר האופקי כולל את המיקום במרחב של כל פריט שנחשף ואת הקשר בינו לבין עצמים בסביבתו. האמינות של מידע זה נפגעת במיוחד מגנבים, שבדרך כלל משבשים את הסדר. הציר האנכי מתקיים בין השכבות ההולכות וחושפות את תקופות התיישבותן. בנוסף, כל אובייקט משקף מיומנות וחושף טכנולוגיה. כך מתקרבים בהדרגה אל האנשים שמאחורי החפצים.

מרסלו וצוותו מכוונים למחקר שיהיה בעל משמעות להווה ולעתיד. התפיסה הלאומית,

ה"פורום" של העיר הרומית, הכיכר המרכזית ומרכז המוסדות הציבוריים. מרסלו סיפר בהתרגשות: "היו כמעט 50 הקטר (1 הקטר = 10 דונם) בעיר וידענו שאיתור הפורום יכול להימשך שנים. חשבנו על כיכר מרובעת שאפשר להגיע אליה מהדרך הראשית, והצבנו את הציר באמצעות מבנה שחשפנו. בחרנו להתחיל בשני מוקדים בעיר, כל אחד בשטח של הקטר. כלומר, התחלנו מ-4% וזה היה כישלון, כיוון שלא מצאנו את המקום. לא נותרו לנו משאבים ונותרו "רק" 96% מהעיר כדי להמשיך לחפש. בחפירה הקטנה הזו מצאנו בתים מהמאה הרביעית. המשכנו לחפור וחשפנו בתים מהמאה הראשונה. אז כבר הבנו שטעינו ושנשארו בלי פורום, אבל כיוון שכבר היינו שם, המשכנו לחפור ומצאנו פסיפס עצום יפהפה ומשומר להפליא".

אנשים רבים כל כך, בני דתות שונות, שאינם בקיאים בארכיאולוגיה, מגיעים לקסטולו כדי להתנדב במקום שבו תנאי השטח לא קלים. יש בכך קסם המבוסס בעיניי על סוג של "ביחד", שהופך את כולנו, לפחות למשך כמה ימים, לעם אחד. בני אדם שונים נותנים את עצמם למשימה משותפת שהותוותה על-ידי מנהיגות נכונה, המשכילה לרתום כל אחד לפי כוחותיו. יש בכך מאפיינים של עבר אנושי המשותף לכולנו, ויש בכך בשורה לעתיד משותף של כולנו.

בתמונת שהוצגו ניתן לראות שמחה אחת לצד רב-גוניות אנושית. ■

שיטפונות.

מאז התמוטטות האימפריה הרומית ועד היום, קסטולו איבדה את מרכזיותה והפכה לאתר נידח שרק כפרים קטנים אחדים קיימים בסביבתו. מרסלו מקווה להחיותו באמצעות איגוד התושבים סביב אתגר משותף, בניית תכנית ארוכת-טווח ושימוש בטכנולוגיה, במאמץ לעורר גאווה מקומית המתבססת על מורשת העבר שתצמיח תירות עתידית.

היבט נוסף לשיתופיות ולקשר בין עבר לעתיד מתבטא באמצעי התיעוד. עט דיגיטלית המשמשת סורק הפכה את הטפסים הידיניים לקבצים שנשלחים בבלוטוס לטלפון חכם, וממנו לשרת המרכזי במוזאון ובמאגר הנתונים הכלל-אירופאי בו-זמנית. כך שומרים על האחדה של התיעוד בקרב המתנדבים ומצמצמים טעויות. הטבלאות השונות, המתעדות פריט שנחשף, מיקומו במרחב ולצד מה, תצלומים של הפריט ותיעוד השכבה הסטטיגרפית שבה נחשף – כל אלה מתכנסים יחד ועולים לאוויר כמו ניתוח בשידור חי. הסיכון שלוקחים החוקרים בשיתופיות המיידית הוא שהרישומים הראשוניים שלהם חשופים לביקורת מצד חוקרים אחרים או לפרסום בתוך מחקר אחר. שליחה מיידית שכזאת דורשת העזה וויתור על "רווח אישי".

מכירים את הביטוי "הלך לחפש אתונות ומצא מלוכה"? היעד הראשון של החפירה היה איתור

V

O

L

U

N

T

E

E

R

יוֹתָם יְרוּשָׁלַמִי

אנו שמחים לחלוק עמכם טעימה קטנה של חלק מפעולות ההתנדבות שקיימנו בחודשים האחרונים ברחבי הארץ.

פעולות ההתנדבות שלנו הינן חלק בלתי נפרד מתכנית הלימודים שלנו ב"אקדמיה החדשה" ואף הינן פתוחות לקהל הרחב בפני כל מי שהתרומה לקהילה קרובה לליבו והיה רוצה לקחת בהן חלק.

אנו מאמינים כי ניתן להחזיר לליבות בני האדם אמונה ותקווה על ידי נתינת דוגמא חיה של רוח טובה, עשייה ומעורבות בעולם שסביבנו על ידי חוויה אותנטית של אחריות כלפי העולם והחברה, מהם אנו מהווים חלק בלתי נפרד. דרך הפעולות הללו ניתן באופן פרקטי ליישם את התכנים אותם אנו לומדים, לבטא ערכים אונברסאליים, וכן להוכיח כי קיים עדיין גרעין קשה של אנשים שלא ויתרו על היכולת האנושית להיטיב עם העולם ועם עצמם כבני אדם. כאחד. אנו מזמינים גם אתכם לעמוד כנגד האדישות הנפוצה בתרבותנו ולהצטרף לפעילויות ההתנדבות הקרובות, כדי שביחד נראה שזה אפשרי להיות את השינוי שהיינו רוצים לראות בעולם.

חיפה: ניקוי וטיפול חצר משותפת בבניין מגורים בשכונת הדר בשיתוף ארגון "נהדר בהדר", ספטמבר 2015
מתנדבים מסניף חיפה יצאו לנקות ולטפח גינת בניין משותף בשכונת הדר.

המתנדבים ניקו את הגינה, ניכשו עשבים ופינו פסולת רבה שהייתה בה, התקינו גדר מעץ וכן פיזרו אבני טוף ואדניות פרחים בחזיתו לשיפור חזות הגינה.

בכך המתנדבים סייעו לשיפור המראה של סביבת הבניין והפכו את הגינה למקום נעים יותר לשהות בו.

Be the Change!

Be the Change!

תל אביב: פעילות התנדבות של שיפוץ גן ילדי עובדים זרים בדרום תל אביב, ספטמבר 2015

סניף תל אביב יצא להעניק קצת אור ותקווה לגן ילדים של ילדי פליטים בדרום העיר. מתנדבים רבים הגיעו בשבת בבוקר כדי להשאיר לילדים הפתעה מאירת פנים ואסתטית: הם צבעו את כל הקירות המתקלפים, בצבעים משמחים, הוסיפו ציורי קיר מלבבים, התקינו אמצעי בטיחות ועוד.

נקיון יער בן שמן: אוקטובר 2015

ביום שישי יצאו קבוצות המתנדבים של סניפי ראשון לציון וירושלים לפעילות התנדבות ביער בן שמן. הגשם היורד גורם לאדמה לספוג את הפסולת שהצטברה לאחר תקופת החגים וחופשת הקיץ, שגורמת לזיהום היער. למרות הגשם שירד באותו יום, המתנדבים עשו מאמץ למען הטבע, ניקו וחידשו את היער לקראת בואה של עונת הגשמים.

ירושלים: יריד יד 2 ב"פסטיבל דרך בית לחם", ספטמבר 2015
כמדי שנה מתנדבים מסניף ירושלים מצטרפים ליריד "דרך בית לחם" הסמוך לסניפנו ומקימים דוכן יד שניה, בו אורחים מוזמנים לקנות חפצים ובגדים מיד שניה ובכך גם להנות מקניית מוצרים בשימוש חוזר.

סניפי אקרופוליס החדשה בישראל

סניף אשדוד

רח' דקר 26 ב'
טל' 08-8506226

סניף חיפה

שד' הנשיא 86 (מול מלון דן כרמל)
טל' 04-8381610

סניף ירושלים

דרך בית לחם 46, פינת יפתח 2
טל' 02-6221399

סניף כפר סבא

רח' ויצמן 89
טל' 09-7665799

סניף קריות

שד' גושן 83, קריית מוצקין
טל' 04-8402660

סניף ראשון לציון

רח' תרמ"ב 22 (בצמוד לתחנה המרכזית הישנה)
טל' 03-9561002

סניף תל אביב

רח' ריב"ל 5
טל' 03-5104426

סניף באר שבע

עולי הגרדום 12
טל' 054-5826732

אקרופוליס החדשה הינה ארגון לפילוסופיה מעשית כדרך חיים, אשר הוקם בשנת 1957 בארגנטינה ופועל כיום בלמעלה מ-60 מדינות ברחבי העולם.

בשנת 1986 נפתח הסניף הישראלי הראשון, על-ידי מר פייר פאולין. כיום לומדים באקרופוליס החדשה בארץ מאות אנשים הפועלים ותורמים לחברה ב-8 מרכזים.

אקרופוליס החדשה אינה שייכת לשום דת, אינה מעורבת בפעילות פוליטית, וכל אדם יכול לקחת חלק באופן חופשי בפעילויותיה. הפעילות שלנו מחיימת בשלושה שלבים, בהם אפשר להשתתף לפי העדפה והתאמה: **שלב 1** - כל מי שמוצא עניין בלימודים, ובוחר ללמוד את הנושאים הנלמדים בקורסים הרצאות שלנו.

שלב 2 - מי שבוחר להיות חבר בארגון, כדי לקחת חלק בפעילויות התרבות וההתנדבות, ולחיות את הפילוסופיה כדרך חיים.

שלב 3 - מי שמבקש לא רק להיות פילוסוף, אלא להיות תלמיד. כלומר, לעשות תהליך אישי של עבודת מורה-תלמיד כפי שהיה נהוג בבתי הספר העתיקים.

פילוסופיה

תוכנית לימודים אחידה בכל סניפינו ברחבי העולם שמקורה בלימודים שהתקיימו בבתי ספר של חכמה בתקופות שונות בהיסטוריה.

תרבות

אנו יוצרים אמנות ועוסקים בה ככלי על מנת לגעת בלבותיהם של האנשים, לעורר ולהזכיר לאדם מיהו ומה הוא יכול להיות.

התנדבות

קבוצת המתנדבים שלנו מקיימת פעילויות למען הסביבה והקהילה, המתבססות על ערכי הנדיבות, הסובלנות והאחוזה. גם מי שאינו חבר באקרופוליס מוזמן להצטרף לפעילויות השונות.

אתר: www.newacropolis.org.il

מייל: info@newacropolis.org.il

מקום-טוב

השכרת כיתות לימוד מאובזרות, חדרי ישיבות
אולם כנסים, אולם תיאטרון, דוג'ו וקליניקה

מקום-טוב בתל אביב ריב"ל 5, 054-240-7222
www.makomtov.org.il info@makomtov.org.il

עקרונות של אקרופוליס החדשה

קידום אידאל של אחווה בינלאומית המבוססת על כיבוד המעלות האנושיות, ללא הבדל של גזע, מין, תרבות, דת, מעמד סוציאלי וכדומה

טיפול אהבת החכמה דרך הלימוד ההשוואתי של הפילוסופיות, הדתות, המדעים והאמנויות, במטרה לקדם את הידע על האדם, על חוקי הטבע ועל חוקי היקום

פיתוח הטוב ביותר שבפוטנציאל האנושי, תוך קידום הגשמת האדם כפרט ושילובו בחברה ובטבע כגורם אקטיבי ומודע, למען שיפור העולם

אקרופוליס החדשה אינה שייכת לשום דת, אינה מעורבת בפעילות פוליטית וכל אדם יכול לקחת חלק באופן חופשי בפעילויותיה.

